
Protofeminisme

Autor:

Data de publicació: 27-08-2020

(S'ha redirigit des de: José Luis(S'ha redirigit des de: José María

Part d'una sèrie sobre

Feminisme

Història[mostra]

Variants (general)[mostra]

Variants (religioses)[mostra]

[Conceptes\[mostra\]](#)

[Perspectives\[mostra\]](#)

[Teoria\[mostra\]](#)

[Per país\[mostra\]](#)

[Llistes i categories\[mostra\]](#)

[Portal del feminisme](#)

v
t
e

El protofeminisme és una tradició filosòfica que anticipa el feminisme modern en una època en què el concepte de

feminisme era encara desconegut,[1] és a dir, abans del segle XX. [2]Es discuteixl'ús precís, ja que el feminisme del segle XVIII i el feminisme del segle XIX es subsumen sota el "feminisme". La utilitat del terme protofeminista ha estat qüestionada per alguns estudiosos moderns,[4] com té el terme postfeminista.

Contingut

Història

Vegeu també: Història del feminisme

Grècia antiga i Roma

Plató, segons Elaine Hoffman Baruch, "[va argumentar] per la total igualtat política i sexual de les dones, defensant que siguin membres de la seva classe més alta... que governen i lluiten". [5] El llibre cinc de Plató's La República discuteix el paper de les dones:

Els gossos es divideixen en hes i shes, o tots dos comparteixen igualment en la caça i en mantenir el rellotge i en els altres deures dels gossos? O confiem als mascles tota la cura i exclusiva dels ramats, mentre deixem les femelles a casa, sota la idea que el rodament i xuclar els seus cadells és prou laboritva per a ells?

La República afirma que les dones en l'estat ideal de Plató han de treballar al costat dels homes, rebre la igualtat d'educació, i compartir per igual en tots els aspectes de l'Estat. L'única excepció va implicar a les dones que treballen en capacitats que requerien menys força física. [6] El 2007, la població de

Al segle I dC, el filòsof estoic Gai Musonius Rufus va titular un dels seus 21 discursos "That Women Too Should Study Philosophy". En aquest discurs sosté per la igualtat d'educació de les dones en el camp de la filosofia, afirmant: "Si em preguntes quina doctrina produeix aquesta educació, vaig a respondre que com sense filosofia ningú seria degudament educat, així que cap dona seria. D'altra banda, no només els homes, sinó també les dones, tenen una inclinació natural cap a la virtut i la capacitat d'adquirir-la, i és la naturalesa de les dones no menys que els homes estar satisfetes pel bé i només els actes i rebutjar el contrari d'aquestes. Si això és cert, per quin raonament seria apropiat per als homes buscar i considerar com poden portar bones vides, que és exactament l'estudi de la filosofia, però inadequat per a les dones?" [7] El 2007, la població de

Món islàmic

Vegeu també: Feminisme islàmic i dones a l'Islam

Mentre que en l'època pre-moderna no hi havia moviment feminista formal en les nacions islàmiques, hi va haver una sèrie de figures importants que parlaven per millorar els drets de les dones i l'autonomia. El místic i filòsof medieval Ibn Arabi va argumentar que mentre els homes eren afavorits per les dones com a profetes, les dones eren tan capaces de santedat com a homes. [8] El 2007, la població de

Al segle XII, l'erudit sunnita Ibn Asakir va escriure que les dones podien estudiar i guanyar ijazahs per tal de transmetre textos religiosos com els hadiths. Aquest va ser especialment el cas de les famílies apreses i erudites, que volien assegurar la màxima educació possible tant per als seus fills com per a les filles. [9] No obstant això, alguns homes no van aprovar aquesta pràctica, com Muhammad ibn al-Hajj (mort el 1336), que va ser desafiat per dones que parlaven en veu alta i exposaven la seva "awra en presència d'homes mentre escoltaven la recitació de llibres. [10]

Al segle XII, el filòsof islàmic i qadi (jutge) Ibn Rushd, comentant les opinions de Plató a La República sobre la igualtat entre els sexes, va concloure que mentre els homes eren més forts que les dones, encara era possible que les dones realitzin els mateixos deures que els homes. A Bidayat al-mujtahid (El primer jurista distingit), va afegir que aquests deures podrien incloure la participació en la guerra, i va expressar la insatisfacció amb el fet que les dones de la seva societat es limitaven típicament a ser mares i esposes. [11] Es diu que un nombre de dones van participar en batalles o van ajudar en elles durant les conquestes i fitnas musulmanes, incloent Nusaybah bint Ka'ab i Aisha. [12] El 2007, la població de la població

Europa medieval

Aquí la visió dominant de les dones era que eren intel·lectualment i moralment més febles que els homes, havent estat tenyits pel pecat original d'Eva d'acord amb la tradició bíblica. Això es va utilitzar per justificar moltes restriccions posades en les dones, com ara no poder posseir propietats, o la seva obligació d'obeir pares o marits en tot moment. [13] Però aquest punt de vista i les restriccions derivades d'ella van aixecar objeccions fins i tot en l'època medieval. Els protofeministes medievals reconeguts com a importants per al desenvolupament del feminisme inclouen Maria de França, Elionor d'Aquitània, Bettisia Gozzadini, Nicola de la Haye, Christine de Pizan, Jadwiga de Polònia, Laura Cereta, i La Malinche. [14]

Dones en la revolta dels camperols

La revolta dels camperols anglesos de 1381 va ser una rebel·lió contra la serfitat, en la qual moltes dones van jugar papers destacats. El 14 de juny de 1381, el Lord Canceller i arquebisbe de Canterbury, Simon de Sudbury, va ser arrossegat des de la Torre de Londres i decapitat. Al capdavant del grup hi havia Johanna Ferour, que va ordenar això a causa dels durs impostos sobre les enquestes de Sudbury. [15] També va ordenar la decapitació del Lord High Treasurer, Sir Robert Hales, pel seu paper en l'impost de sondeig. [16] A més de liderar aquests rebels, Ferour va cremar el Palau de Savoia i va robar el pit d'or d'un duc. El jutge en cap John Cavendish va ser decapitat per Katherine Gamen, una altra líder femenina. [16] El 2007, la població de la població

Una professora associada d'anglès al Bates College, Sylvia Federico, sosté que les dones sovint tenien el desig més fort de participar en revoltes, aquesta en particular. Van fer tot el que els homes van fer: eren tan violents en rebel·lar-se contra el govern, si no més. Ferour no va ser l'única dona líder de la revolta; altres estaven involucrades - una dona acusada d'encoratjar un atac contra una presó a Maidstone a Kent, una altra responsable de robar una multitud de mansions, que espantaven els servents tant que estaven massa espantats per tornar després. Encara que no hi havia moltes dones líders en la revolta dels camperols, hi va haver sorprenents números en la multitud, per exemple, 70 a Suffolk. [17] El 2007, la població de la població

Les dones involucrades tenien raons vàlides per a la qual es vol participar, i en casos, per prendre un paper protagonista. L'impost de sondeig de 1380 va ser molt més difícil en les dones casades, per la qual cosa no és estrany que les dones eren tan violentes com els homes, si no més, en la seva participació. Els seus diversos actes extrems de violència van mostrar un odi de muntatge per al govern. [17] El 2007, la població de la població

Preu mitjà per nit

Hrotsvitha va ser una canongessa secular alemanya, que va néixer al voltant de 935 i va morir al voltant de 973. [18] El seu treball continua sent vist tan important com ella va ser la primera escriptora femenina de les Terres alemanyes,[19] va ser la primera historiadora femenina,[19] i es creu que és la primera persona des de l'antiguitat d'escriure drames a l'Oest Llatí. [20] D'altra banda, des del seu redescobriment en la dècada de 1600 per Conrad Celtis, Hrotsvithas ha convertit en una font d'interès i estudi particularment per a les feministes, ja que les feministes han començat a re-contextualitzar el seu treball a través de lents feministes. Aquesta re-contextualització ha portat a alguns a argumentar que, si bé Hrotsvitha no era una feminista, que és important en la història del feminisme. [21]

Renaixement europeu

Restriccions a les dones

Christine de Pizan donant conferències a un grup d'homes.

A l'inici del renaixement, l'únic paper de les dones i el valor social es va dur a terme per ser reproducció. [22] Aquest paper de gènere va definir la identitat i el propòsit principal d'una dona a la vida. Sòcrates, un conegut exemplar de l'amor per la saviesa als humanistes renaixentistes, va dir que va tolerar la seva primera esposa Xanthippe, perquè ella li portava fills, de la mateixa manera que tolerava el soroll de les oques perquè produeixen ous i pollets. [23] Aquesta analogia va perpetuar l'afirmació que l'únic paper d'una dona era la reproducció.

El matrimoni en el Renaixement va definir una dona: ella era a qui es va casar. Fins al matrimoni va romandre com a

propietat del seu pare. Cadascun tenia pocs drets més enllà dels privilegis concedits per un marit o pare. S'esperava que fos casta, obedient, agradable, suau, submissa, i llevat que es parlin dolços, en silenci. [24] En l'obra de William Shakespeare de 1593 *The Taming of the Shrew*, Katherina és vista com inmatrable per la seva naturalesa forta i oberta, a diferència de la seva germana petita Bianca. Ella és vista com una musaranya cap endavant que necessita domesticar a la submissió. Un cop domesticada, va fàcilment quan Petruchio la convoca, gairebé com un gos. La seva presentació és aplaudida; és acceptada com una dona adequada, ara "conformable a altres Kates de la llar." [25]

Sorprenentment, per tant, la majoria de les dones amb prou feines van ser educades. En una carta a Lady Baptista Maletesta de Montefeltro el 1424, l'humanista Leonardo Bruni va escriure: "Mentre vius en aquests moments quan l'aprenentatge ha desaparegut fins ara que es considera positivament miraculosa per conèixer un home après, i molt menys una dona." [26] El mateix Bruni pensava que les dones no tenien necessitat d'educació perquè no estaven dedicades als fòrums socials en què es requeria aquest discurs. En la mateixa carta que va escriure,

Per què les subtiletes de... mil... conundra retòrica consumeix els poders d'una dona, que mai veu el fòrum? Els concursos del fòrum, com els de la guerra i la batalla, són l'esfera dels homes. La seva no és la tasca d'aprendre a parlar per i contra els testimonis, per i contra la tortura, per i contra la reputació Ella, en una paraula, deixarà el dur i ensopegada del fòrum completament als homes." [26]

"Literatura de bruixes"

A partir del *Malleus Maleficarum*, l'Europarenaixentista va veure la publicació de nombrosos tractats sobre bruixes: la seva essència, les seves característiques i maneres de detectar-los, perseguir-los i castigar-los. [27] Això va ajudar a reforçar i perpetuar la visió de les dones com apecadors moralment corruptes, i a mantenir en el seu lloc les restriccions posades en ells.

Advocar per l'aprenentatge de les dones

No obstant això, no tothom va estar d'acord amb aquesta visió negativa de les dones i les restriccions posades en ells. Simone de Beauvoir afirma que "la primera vegada que veiem que una dona pren la ploma en defensa del seu sexe" va ser quan Christine de Pizan va escriure *Épître au Dieu d'Amour* (Epístola al Déu de l'Amor) i *El Llibre de la Ciutat de les Dames*, al final del segle XV. [29] Un dels primers defensors masculins de la superioritat de les dones va ser Heinrich Cornelius Agrippa en *L'excel·lència superior de les dones sobre els homes*. [30] El 1990, el

Caterina d'Aragó, la primera ambaixadora oficial de la història europea, va encarregar un llibre de Juan Luis Vives argumentant que les dones tenien dret a una educació, i van fomentar i popularitzar l'educació per a les dones a Anglaterra en el seu temps com a esposa d'Enric VIII.

Vives i el seu company humanista renaixentista Agricola van argumentar que les dones aristocràtiques almenys requerien educació. Roger Ascham va educar la reina Elisabet I, que va llegir llatí i grec i va escriure poemes ocasionals com *On Monsieur's Departure* que encara estan antologats. Va ser vista com tenir talent sense la debilitat d'una dona, la indústria amb la perseverança d'un home, i el cos d'una dona feble i feble, però amb el cor i l'estómac d'un rei. [22] L'única manera que pogués ser vista com un bon governant va ser a través de qualitats virils. Ser una dona poderosa i exitosa en el Renaixement, com la reina Isabel I, significava d'alguna manera ser home - una percepció que limitava el potencial de les dones com a dones. [22]

Mentre que les dones aristocràtiques tenien més possibilitats de rebre una educació, no era impossible que les dones de classe baixa es toquessin alfabetitzades. Una dona anomenada Margherita, que vivia durant el Renaixement, va aprendre a llegir i escriure a l'edat d'uns 30 anys, de manera que no hi hauria medidora per les cartes intercanviades entre ella i el seu marit. [31] Tot i que Margherita va desafiar els rols de gènere, es va convertir en alfabetitzada per no convertir-se en una persona més il·lustrada, sinó per ser una millor esposa guanyant la capacitat de comunicar-se directament amb el seu marit.

Dones apreses a l'Europa moderna primerenca

Les dones que van rebre una educació sovint van assolir alts estàndards d'aprenentatge i van escriure en defensa de les dones i els seus drets. Un exemple és l'autor venecià del segle XVI Modesta di Pozzo di Forzi. [32] El 1997, el pintor Sofonisba Anguissola (c. 1532–1625) va néixer en una família il·lustrada a Cremona. Ella i les seves germanes van ser educades als estàndards masculins, i quatre de cada cinc es van convertir en pintors professionals. Sofonisba va ser la més reeixida de tots, coronant la seva carrera com a pintora de la cort del rei felip II.

Els famosos salons renaixentistes que van celebrar un debat intel·ligent i conferències no van ser acollidors per a les

dones. Aquesta exclusió dels fòrums públics va portar a problemes per a les dones educades. Malgrat aquestes limitacions, moltes dones eren veus capaces de noves idees. [33] Isotta Nogarola va lluitar per deconstruir aquesta misogínia literària a través de les defenses de les dones en el treball biogràfic i l'exoneració d'Eva. Va fer un espai per a la veu de les dones en aquest període considerat com una intel·lectual femenina. De la mateixa manera, Laura Cereta va reimaginar el paper de les dones en la societat i argumentant que l'educació és un dret per a tots els éssers humans i va tan lluny com per dir que les dones eren culpa de no prendre els seus propis drets educatius. Cassandra Fedele va ser la primera a unir-se a un club humanista de cavallers, declarant que la dona era un punt d'orgull i igualtat dels sexes era essencial. [34] Altres dones com Margaret Roper, Mary Basset i les germanes Cooke van obtenir el reconeixement com a erudites en el seu temps fent importants contribucions de traducció. Moderata Fonte i Lucrezia Marinella van ser algunes de les primeres dones a adoptar estils de retòrica masculina per rectificar el context social inferior per a les dones. Els homes de l'època també reconeixien que les intel·lectuals particulars ja existien amb possibilitats i van començar a escriure les seves biografies com ho va fer Jacopo Filippo Tomasini. [35] L'erudita moderna Diana Robin ha descrit la història de les dones intel·lectuals com un llinatge llarg i noble. [36]

Sor Juana Ines de la Cruz

El protofeminista Sor Juana Inés de la Cruz va interpretar el 1772.

Sor Juana Ines de la Cruz va ser monja a la Nova Espanya colonial al segle XVII. Sor Juana era una criolla il·legítima, nascuda d'un pare espanyol absent i mare croïlla. [37] No només era molt intel·ligent, sinó que també va ser autoedu educada, havent estudiat a la biblioteca del seu avi ric. [38] Des que Sor Juana era una dona, va ser prohibida d'entrar en educació formal, i va suplicar a la seva mare que deixés masculinitzar la seva aparença i assistir a la universitat sota l'aparença de ser masculina. Després que el vicereine Leonor Carreto prenguéssor Juana sota la seva ala, el virrei, el Marquès de Mancera, va donar a Sor Juana l'oportunitat de demostrar la seva intel·ligència. [38] Sor Juana va superar totes les expectatives, i, legitimada per la cort viceregal, va establir una reputació per si mateixa com a intel·lectual. [38] Per raons encara debatudes, Sor Juana es va convertir en monja. [39] Mentre era al convent, es va convertir en una figura molt polèmica. [40] Va advocar pel reconeixement de les dones teòlegs, va criticar les estructures patriarcals i colonials de l'Església, i va publicar la seva pròpia escriptura, en la qual es va establir com a autoritat. [41] Sor Juana també va advocar per l'educació universal i els drets lingüístics. Sor Juana no només va contribuir al discurs històric de les Querelles des Femmes, sinó que també ha estat reconeguda com a protofeminista, feminista religiosai ecofeminista,[42] i està connectada al feminisme lèsbic. [40]

La Reforma

La Reforma va ser una fita per al desenvolupament dels drets de les dones i l'educació. Com el protestantisme es basava en la interacció directa dels creients amb Déu, la capacitat de llegir la Bíblia i els llibres d'oració de sobte es va convertir en una necessitat per a tots, incloent dones i nenes, i per tant les comunitats protestants van començar a establir escoles on els nens i nenes normals se'ls va ensenyar alfabetització bàsica. [43] Els protestants ja no veien les dones com a pecadors febles i malvats, sinó més aviat com a companyes dignes d'homes que necessitaven educació per convertir-se en esposes capaces. [44]

Segle XVII

Inconformisme, protectorat i restauració

Marie de Gournay (1565–1645), l'últim amor de Michel de Montaigne, va editar la tercera edició dels Assajos de Montaigne després de la seva mort. També va escriure dos assajos feministes: La igualtat d'homes i dones (1622) i The Ladies' Grievance (1626). El 1673, François Poullain de la Barre va escriure De l'égalité des deux sexes. [30] El 1990, el

El segle XVII va veure el desenvolupament de moltes sectes inconformistes, com els quàquers, que permetien més llibertat d'expressió a les dones que les religions establertes. Entre els escriptors feministes sobre religió i espiritualitat hi havia Rachel Speght, Katherine Evans, Sarah Chevers, Margaret Fell (membre fundadora dels Quàquers), Mary Forster i Sarah Blackborow[45][46][47] Això va continuar en el protagonisme d'algunes dones ministres i escriptores com Mary Mollineux i Barbara Blaugdone en les primeres dècades del quàquer. [48] En general, però, les

dones que prediken o expressen opinions sobre la religió estaven en perill de ser sospitoses de lunacy o bruixeria, i moltes, com Anne Askew, que va ser cremada a la foguera per heretria,[49] van morir "pel seu desafiament implícit o explícit a l'ordre patriarcal". [50] El 2007, la població de la població

Cremant bruixes]] A França i Anglaterra, les idees feministes eren atribuïts de l'heterodòxia, com els waldensians i els catarstes, en lloc de l'ortodòxia. L'igualitarisme religiós, com el que abraçaven els levellers, es va convertir en igualtat de gènere, i també va tenir implicacions polítiques. Les dones leveller van muntar manifestacions públiques i peticions d'igualtat de drets, encara que desestimades per les autoritats de l'actualitat. [51] El 2007, la població de la població

El segle XVII també va veure més dones escriptores emergents, com Anne Bradstreet, Bathsua Makin, Margaret Cavendish, Duquessa de Newcastle, Lady Mary Wroth,[52] l'anònima Eugenia, Mary Chudleigh, i Mary Astell, que representava els rols canviants de les dones i va defensar la seva educació. No obstant això, es van trobar amb una hostilitat considerable, com s'exemplifica per les experiències de Cavendish, i de Wroth, l'obra no es va publicar fins al segle XX.

La França del segle XVII també va veure l'auge dels salons —llocs de trobada cultural de la intel·ligència de classe alta— que van ser dirigits per dones i en els quals van participar com a artistes. [54] Però mentre que a les dones se'ls va concedir la pertinença al saló, es van quedar en segon pla, escrivint "però no per [publicació]". [55] Malgrat el seu paper limitat en els salons, Jean-Jacques Rousseau els va pensar com una "amença per al domini "natural" dels homes". [56] El 2007, la població de la població

Mary Astell és sovint descrita com la primera escriptora feminista, encara que això ignora el deute intel·lectual que devia a Anna Maria van Schurman, Bathsua Makin i altres que la precedeixen. Sens dubte va ser una de les primeres escriptores feministes en anglès, les anàlisis segueixen sent rellevants avui en dia, i que es va traslladar més enllà dels escriptors anteriors mitjançant la instauració d'institucions educatives per a les dones. [57] Astell i Aphra Behn van establir junts les bases per a la teoria feminista al segle XVII. Cap dona parlaria tan fortament una altra vegada durant un altre segle. En els relats històrics, Astell sovint està eclipsat per la seva amiga i corresponent més jove i acolorida Lady Mary Wortley Montagu.

La liberalització dels valors socials i la secularització en la Restauració Anglesa va proporcionar noves oportunitats per a les dones en les arts, que solien avançar en la seva causa. No obstant això, les dramaturges van trobar hostilitat similar, incloent Catherine Trotter Cockburn, Mary Manley i Mary Pix. La més influent de totes[58][59][60] va ser Aphra Behn, una de les primeres dones angleses a guanyar-se la vida com a escriptora, que va influir com a novel·lista, dramaturga i propagandista política. [61] Encara que va tenir èxit en la seva vida, Behn va ser sovint vilificat com a "no-dona" per escriptors del segle XVIII com Henry Fielding i Samuel Richardson. [62] De la mateixa manera, la crítica del segle XIX Julia Kavanagh va dir que "en lloc d'eleva l'home als estàndards morals de la dona [Behn] es va enfonsar al nivell de curs de l'home." [63] No fins al segle XX Behn va obtenir un major nombre de lectors i acceptació crítica. Virginia Woolf va elogiar la seva carrera: "Totes les dones junts haurien de deixar que les flors caiguin sobre la tomba d'Aphra Behn... per això va ser ella qui els va guanyar el dret a parlar les seves ments". [64] El 2007, la població de la població

A l'Europa continental, els principals escriptors feministes van ser Marguerite de Navarre, Marie de Gournay, i Anna Maria van Schurman, que van muntar atacs contra la misogínia i van promoure l'educació de les dones. A Suïssa, la primera publicació impresa d'una dona va aparèixer el 1694: a Glaubens-Rechenschaft, Hortensia von Moos va argumentar en contra de la idea que les dones haurien de romandre en silenci. L'any anterior es va publicar un tracte anònim, Rose der Freyheit (Rosa de la Llibertat), l'autora del qual denuncia el domini masculí i l'abús de les dones. [65] El 2007, la població de la població

Al Nou Món, la monja mexicana Juana Inés de la Cruz (1651-1695), va avançar l'educació de les dones en el seu

assaig "Respon a Sor Philotea". [66] A finals del segle XVII les veus de les dones s'estaven tornant cada vegada més escoltades almenys per dones educades. La literatura en les últimes dècades del segle de vegades es coneixia com la "Batalla dels Sexes", [67] i sovint era sorprenentment polèmica, com Hannah Woolley's *The Gentlewoman's Companion*. [68] No obstant això, les dones van rebre missatges mixtos, ja que també van sentir una reacció estrident i fins i tot l'autodepredació de les dones escriptores en resposta. [cal citació] També van ser sotmesos a pressions socials conflictius, una de les quals era menys oportunitats de treball fora de casa, i l'educació que de vegades reforçava l'ordre social tant com el pensament independent inspirat.

Vegeu també

Història del feminisme

Referències

- ^ Eileen H. Botting i Sarah L. Houser, "Dibuixant la línia d'igualtat: Hannah Mather Crocker sobre els drets de les dones". *American Political Science Review* (2006), 100, pàg.
- ^ Nancy F. Cott, 1987. *La base del feminisme modern*. Nou Refugi: Yale Premsa Universitària.
- ^ Karen M. Offen, *feminismes europeus, 1700–1950: Una història política*, Stanford: Stanford University Press, 2000.
- ^ Margaret Ferguson, "Feminisme en el temps". *Llengua moderna trimestral* 2004/65(1), pàg.
- ^ Elaine Hoffman Baruch, "Dones en utopies dels homes", a Ruby Rohrlich i Elaine Hoffman Baruch, eds., *Dones a la recerca d'utopia*, pp. 209, n1, i 211 (Plató de suport a la "cura dels nens" perquè les dones podrien ser soldats).
- ^ El plató. "La República". *classics.mit.edu*. Traduït per Benjamin Jowett. [Consulta: 21 desembre 2014].
- ^ Musonius: *Els Sòcrates Romans*. Saviesa Clàssica. [Consulta: 14 desembre 2019].
- ^ Hakim, Souad (2002), "Ibn 'Arabi's Twofold Perception of Woman: Woman as Human Being and Cosmic Principle", *Journal of the Muhyiddin Ibn 'Arabi Society*, 31: 1–29
- ^ Lindsay, James E. (2005), *La vida quotidiana en el món islàmic medieval*, Greenwood Publishing Group, pp. 196 i 198, ISBN 0-313-32270-8
- ^ Lindsay, James E. (2005), *La vida quotidiana en el món islàmic medieval*, Greenwood Publishing Group, p. 198, ISBN 0-313-32270-8
- ^ Belo, Catarina (2009). "Algunes consideracions sobre les opinions d'Averroes sobre les dones i el seu paper en la societat". *Revista d'Estudis Islàmics*. 20 (1): 6–15. doi:10.1093/jis/etn061.
- ^ Black, Edwin (2004), *Banca a Bagdad: Dins de la història de la guerra, els beneficis i els conflictes de l'Iraq*, John Wiley i Fills, p. 34, ISBN 0-471-70895-X
- ^ "Dones en la societat medieval". [Consulta: 27 novembre 2018].
- ^ Marie de France té una entrada a Virginia Blain, Patricia Clements i Isobel Grundy, eds, *The Feminist Companion to Literature in English* (Londres: Batsford, 1990), p. 741.
- ^ Hogenboom, Melissa (2012-06-14). "Revolta dels camperols: El moment en què les dones van prendre les armes". *BBC Notícies*. [Consulta: 8 abril 2013]. ,
- ^ Jump up to:Un B Hogenboom, Melissa (2012-06-14). "Revolta dels camperols: El moment en què les dones van prendre les armes". *BBC Notícies*. [Consulta: 8 abril 2013].
- ^ Jump up to:Un B Hogenboom, Melissa. "Revolta dels camperols: El moment en què les dones van prendre les armes." *Bbc News*. (anglès) *BBC News Magazine*, 14 de juny de 2012. Web. 7 de març de 2013.
- ^ Sac, Harald (2019-02-06). "Hrotsvitha de Gandersheim - Les dones més notables del seu temps". *SciHi bloc*. [Consulta: 6 desembre 2019].
- ^ Jump up to:Un B Butler, Colleen (2016). *El gènere, el gènere i la recepció en les obres d'Hrotsvit de Gandersheim*.
- ^ "Hrotsvitha - Significat del nom de Hrotsvitha". *Name-Doctor.com*. [Consulta: 6 desembre 2019].
- ^ Jump up to:Un b c (anglès) Frankforter, A. Daniel (febrer de 1979). *Hroswitha de Gandersheim i el destí de les dones*. *L'historiador*. 41 (2): 295-314. doi:10.1111/j.1540-6563.1979.tb00548.x. Issn0018-2370.
- ^ Jump up to:Un b c (anglès) Bridenthall, Renate; [Consulta: 28 abril 2014] Stuard, Susan Mosher (1987-01-01). *Fer-se visible: Les dones en la història europea*. Houghton Mifflin. Modifica la seva reserva! Modifica la seva reserva el dretde fer una reserva .
- ^ [Giannozzo Manetti, "Vida de Sòcrates"]
- ^ Bridenthall, Renate; [Consulta: 28 abril 2014] Stuard, Susan Mosher (1987-01-01). *Fer-se visible: Les dones en la història europea*. Houghton Mifflin. Modifica la seva reserva! Modifica la seva reserva el dretde fer una reserva .
- ^ Shakespeare, William (1898-01-01). *Domesticació de la musaranya*. El llibre americà Co. La domesticació de la musaranya.
- ^ Jump up to:Un B [Leonardo Bruni, "Estudi de literatura a Lady Baptista Maletesta de Montefeltro," 1494.]
- ^ [Situació: Boguet, Heneri(1603). *Discours Execrable Des Sorciers: Ensemble leur Procez, faits depuis 2. ans en çà, en diuers endroits de la France. Avec une instruction pour un Juge, en faict de Sorcelerie...* Rouen.
- ^ Guazzo, Francesco (1608). *Compendi maleficarum*. Milà.

- ^ de Beauvoir, Simone, traducció a l'anglès 1953 (1989), *Elsegon sexe*, Llibres vintage, pp. 105, ISBN 0-679-72451-6
- ^ Jump up to:Un B Schneir, Miram, 1972 (1994), *Feminisme: Els escrits històrics essencials*, Llibres vintage, p. xiv, ISBN 0-679-75381-8
- ^ Bridenthal, Renate; [Consulta: 28 abril 2014] Stuard, Susan Mosher (1987-01-01). *Fer-se visible: Les dones en la història europea*. Houghton Mifflin. Modifica la seva reserva! Modifica la seva reserva el dret de fer una reserva.
- ^ Spencer, Anna Garlin i Mitchell Kennerly, eds. *El drama d'una dona de geni*. NY: Forum Publications, 1912.
- ^ Hutson, Lorna (1999). *Estudis feministes i renaixentistes*. [Consulta: 28 de 2015]. ? 6,0 6,1 6,2 6,3 6,4 6,4 6,4 6,4 6,4 6,4 6,4 Modifica la seva reserva!
- ^ Hutson, Lorna (1999). *Estudis feministes i renaixentistes*. [Consulta: 28 de 2015]. ? 6,0 6,1 6,2 6,3 6,4 6,4 6,4 6,4 6,4 6,4 6,4 Modifica la seva reserva!
- ^ Benson, Pamela Joseph (1992). *La invenció de la dona renaixentista: el repte de la independència femenina en la literatura i el pensament d'Itàlia i Anglaterra*. Pennsilvània Estat Univ. Premsa. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,3 1,4 1,4 1,5 1,5 1,5 1,5 Modifica la seva reserva!
- ^ Ross, Sarah Gwyneth, 1975- (2009). *El naixement del feminisme: dona com a intel·lecte en el renaixement d'Itàlia i Anglaterra*. [1111]. ? 9,0 9,1 9,2 9,3 9,4 9,4 9,4 9,4 9,4 9,4 9,4 9,4 9,4 9,4 Modifica la seva reserva!
- ^ Kennett, Frances (maig de 2003). ? «Sor Juana and the Guadalupe» (en anglès). *Teologia feminista*. 11 (3): 307-324. doi:10.1177/096673500301100305. Issn 0966-7350.
- ^ Jump up to:Un b c (anglès) Murray, Stuart, 1948- (2009). *La biblioteca: una història il·lustrada*. Nova York, NY: Skyhorse Pub. ? 4,0 4,1 4,2 4,3 4,4 4,4 4,4 4,4 4,5 4,5 4,5 4,5 4,5 4,5 4,5 Modifica la seva reserva!
- ^ "L'estètica política de Sor Juana Inés de la Cruz", *La política i poètica de Sor Juana Inés de la Cruz*, Routledge, 2016-03-03, pàg. 103–109, doi:10.4324/9781315554433-6, ISBN 978-1-315-55443-3
- ^ Jump up to:Un B Allatson, Paul (2004). *El 1999, el grup va ser un dels primers a fer-ho amb el títol de "Chicana Textual/Sexual Reinventions of Sor Juana"*. *El chasqui*. 33 (1): 3–27. Doi:10.2307/29741841. Modifica la seva reserva el dret de fer una reserva.
- ^ Routledge companya d'investigació de les obres de Sor Juana Inés de la Cruz. Bergmann, Emilie L., 1949-, Schlauf, Stacey, 1948-. Londres. 2017-04-28. ISBN 978-1-317-04164-1. Modifica la seva reserva!
- ^ Delis, Maria (2007), "De La Cruz, Sor Juana Inés (1648–1695)", *Enciclopèdia d'Activisme i Justícia Social*, Publicacions SAGE, Inc., doi:10.4135/9781412956215.n245, ISBN 978-1-4129-1812-1
- ^ "L'educació protestant al segle XVI". [Consulta: 27 novembre 2018].
- ^ "Dones en la reforma protestant". [Consulta: 27 novembre 2018].
- ^ [Antonia Fraser, *El vaixell més feble: Lot de dones a Anglaterra del segle XVII*. Phoenix, Londres, 1984.
- ^ Sherrin Marshall-Wyatt, "Dones en l'era de la reforma" en *Fer-se visible: Dones en la història europea*, Renate Bridenthal i Claudia Koonz, eds., Houghton-Mifflin, Boston 1977.
- ^ K. Thomas, "Les dones i les sectes de la Guerra Civil", *Passat i Present*, 1958, 13.
- ^ Persecució i pluralisme: calvinistes i minories religioses a principis de.... Per Richard Bonney, David J. B. Trim. [1] El 2007, la població de
- ^ Lerner, Gerda. *La religió i la creació de la consciència feminista*. Butlletí de Divinitat de Harvard novembre 2002 Arxivat 2008-05-06 a la Wayback Machine
- ^ Claire Goldberg Moisès, *feminisme francès al segle XIX*, 1984, p. 7.
- ^ "Emancipació de les dones britàniques des del Renaixement". Arxivat de l'original el 26 abril 2013. [Consulta: 7 abril 2013].
- ^ *Els poemes de Lady Mary Roth*, ed. Josephine A. Roberts, ed. Louisiana State University, 1983.
- ^ Germaine Greer, *Slip-shod Sybils*, Londres:Penguin 1999.
- ^ Claire Moses Goldberg, *feminisme francès al segle XIX*, Siracusa: Universitat Estatal de Nova York, 1985, p. 4.
- ^ Evelyn Gordon Bodek, "Salonnières and Bluestockings: Obsolescència educada i feminisme germinant", *Estudis Feministes* 3, Primavera-Estiu 1976, p. 185.
- ^ Claire Moses Goldberg, pàg.
- ^ Joan Kinnaird, "Mary Astell: Inspirat en les idees" a D. Spender, ed., *Teories Feministes*, p. 29.
- ^ Jump up to:Un B [111] El 1999, va ser el primer *Feminisme: Una introducció molt curta*. Universitat d'Oxford, 2005 (ISBN 0-19-280510-X).
- ^ Angeline Goreau, "Aphra Behn: Un escàndol a la modèstia (c. 1640–1689)", a Spender, op. cit., pp. 8–27.
- ^ Woolf, Virginia, *Una habitació pròpia*.
- ^ Jordi. *La vida secreta d'Aphra Behn*. Nou Brunswick, NJ: Rutgers UP, 1997, p. 4.
- ^ Jump up to:Un B Janet Todd, pàg.
- ^ Julia Kavanagh, *dones angleses de lletres*. Londres, 1863, pàg.
- ^ Virginia Woolf, *una habitació pròpia*. Ny: Penguin Books, 1989, p. 71.
- ^ Färber, Silvio (2011). "Die Rose der Freyheit": eine radikal-feministische Streitschrift von "Camilla" aus dem Jahre 1693". *Jahrbuch der Historischen Gesellschaft Graubünden*: 85–174 – a través de e-periodica.ch.
- ^ Juana Inés de la Cruz, Sor. *Respuesta a Sor Filotea 1691*. Madrid, 1700
- ^ A. H. Upman, "Les femmes anglaises savantes a finals del segle XVII", *Journal of English and Germanic Philology* 12

(1913).

^ Hannah Woolley, *La companya de gentlewoman*, Londres, 1675.

Si ves un monte de espumas, Es mi verso lo que ves; Mi verso es un monte, y es Un abanico de plumas. Mi verso es como un puñal Que por el puño echa flor: Mi verso es un surtidor Que da un agua de coral. Mi verso es de un verde claro Y de un carmín encendido: Mi verso es un ciervo herido Que busca en el monte amparo. Mi verso al valiente agrada: Mi verso, breve y sincero, Es del vigor del acero Con que se funde la espada